

Vi har ikke glemt, at brødrene var bitre på Josef, fordi han drømte storhedsdrømme, da han var dreng, og fordi han blev forkælet. Vi har heller ikke glemt, at de ville have slået Josef ihjel, men at de i stedet solgte ham til de egyptiske købmænd. Det var ondt af dem, men Gud havde sin plan med Josef, og hvis brødrene ikke havde solgt ham, var han jo aldrig kommet til Egypten, og hvem skulle så have tydet Faraos drømme og sikret Egyptens fremtid?

Den store hungersnød, som ramte Egypten, ramte også nabolandene Israel og Syrien, og i Israel gik Josefs brødre og sultede. En dag sagde Josefs far Jakob til dem: »Hvorfor står I og ser så opgivende på hinanden? Jeg har hørt, at der er korn til salg i Egypten. Skynd jer at rejse til Egypten og køb korn i sækkevis, så vi kan leve og ikke skal dø af sult.«

Så tog Josefs ti brødre af sted til Egypten. Men faderen ville ikke have, at Josefs bror Benjamin – han var blevet født efter, at Josef var forsvundet – skulle rejse med brødrene, for som han sagde til dem: »Jeg har én gang mistet en søn – min elskede Josef, som blev dræbt af et vilddyr – jeg kan ikke også bære at miste min yngste søn Benjamin.« Det var nemlig gået med Benjamin, som det gik med Josef: Han var som efternøler blevet faderens yndlingsbarn.

Nu kom Josefs brødre sammen med mange andre til Egypten for at købe korn, for der var mange, der led under hungersnøden i Egyptens nabolande. Josef var landets hersker, og det var ham, der solgte korn til hele landets befolkning og til alle nabolandene. Nu kom Josefs brødre og kastede sig til jorden for ham.

Da Josef så sine brødre, genkendte han dem straks – men de genkendte ikke ham – og Josef lod, som om han ikke vidste, hvem de var, og han talte hårdt til dem og sagde: »Hvor kommer I fra?« »Vi kommer fra Kana'ans land« (sådan kaldtes Israel dengang, fordi kana'anæerne boede i landet, før jøderne bosatte sig der.)

